

Sygn. akt II KK 575/22

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **J. C.** oskarżonej z art. 212 k.k. i innych,
po rozpoznaniu w dniu 16 lutego 2023 r. w Izbie Karnej
na posiedzeniu bez udziału stron
kwestii dopuszczalności kasacji wniesionej przez oskarżoną
od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 9 maja 2022 r. sygn. IX Ka 72/22,
częściowo zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w
Warszawie z dnia 16 lipca 2021 r. sygn. IV K 676/16;
na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k.
w zw. z art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k. a contrario

p o s t a n o w i ł:

1. pozostawić kasację oskarżonej bez rozpoznania;
2. zarządzić zwrot na rzecz oskarżonej J. C. uiszczonych opłat od kasacji w kwocie 450 zł;
3. obciążyć oskarżoną kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 lipca 2021 r. sygn. IV K 676/16 Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie rozstrzygnął co do odpowiedzialności karnej J. C., którą to uznał za winną tego, że:

w okresie od dnia 25 maja 2016 r. do dnia 16 listopada 2017 r. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru za pomocą środków masowego komunikowania w postaci sieci Internet poprzez dokonanie wpisów na forach dyskusyjnych portali: [...], jako użytkownik „I.”; [...] jako użytkownik „J.” oraz [...] jako użytkownik „J.”, pomówiła T. D. o to, że wykonywał u niej operację plastyczną twarzy niezgodnie z zasadami sztuki lekarskiej, w wyniku czego doszło u niej do zeszpecenia, a także o to, że T. D. wykonując eksperymentował i uczył się na niej, przekazywał nieprawdziwe informacje, fałszował dokumentację medyczną dotyczącą zabiegu, wykazywał lekceważący stosunek i arogancję względem pacjenta, nasyłał Policję na oskarżoną, ujawniał w jej środowisku zawodowym i miejscu pracy dane dotyczące przeprowadzanego u niej zabiegu i jego następstw, które były objęte tajemnicą lekarską, co mogło go poniżyć w opinii publicznej oraz narazić na utratę zaufania potrzebnego dla wykonywania zawodu lekarza, który to czyn wypełniał znamiona art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 212 §1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., i na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne przeciwko oskarżonej J. C. warunkowo umorzył na okres próby wynoszący 1 (jeden) rok (pkt I wyroku).

Ponadto sąd ten na podstawie art. 67 § 3 k.k. i art. 212 § 3 k.k., orzekł wobec oskarżonej J. C. nawiązkę na rzecz P. w kwocie 5 000 (pięciu tysięcy) złotych (pkt II wyroku) oraz na podstawie art. 628 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. zasądził od oskarżonej J. C. na rzecz oskarżyciela prywatnego T. D. kwotę 300 (trzystu) złotych, tytułem poniesionych przez niego kosztów procesu (pkt III wyroku).

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez oskarżoną oraz obrońców od ww. orzeczenia Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 9 maja 2022 r. sygn. IX Ka 72/22, zaskarżony wyrok zmienił w pkt I w ten sposób, że w opisie czynu sformułowanie „nasyłał policję na oskarżoną” zastąpił sformułowaniem „nasłał policję na oskarżoną” (pkt 1 wyroku) w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (pkt 2 wyroku) oraz zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania odwoławczego w tym opłatę w wysokości 240 (dwieście czterdzieści) złotych (pkt 3 wyroku).

Kasację od tego orzeczenia, działając w imieniu własnym jako radca prawny, wniosła oskarżona J. C., zaskarżając je w całości na jej korzyść. W wywiezionej przez siebie kasacji J. C. zaskarżonemu wyrokowi, na mocy art. 523 § 4 k.p.k. i art. 526 § 1 k.p.k., zarzuciła:

- obrazę art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 101 § 2 k.k. i art. 102 k.k., skutkującą bezwzględną przyczyną odwoławczą, poprzez wydanie orzeczenia w odniesieniu do czynów, których karalność uległa przedawnieniu przed dniem 8 sierpnia 2017 r. z uwagi na fakt, że jak wynika z materiału dowodowego sprawy w postaci zeznań oskarżyciela, oskarżyciel przed datą 8 sierpnia 2016 r. miał wiedzę zarówno o treści wpisów stanowiących przedmiot zarzutu, jak i autorze tychże przekazów (vide: protokół rozprawy z dn. 21 maja 2020 r. (k. 985), protokół rozprawy z dn. 9 lipca 2020 r. (k. 1360), k. 6, k. 24, k. 25, k. 95), natomiast skarga w rozumieniu art. 102 k.k., wskazująca osobę sprawcy sformułowana została dopiero w dniu 29 listopada 2017 r. (data prezentaty: 1 grudnia 2017 r.); dodatkowo, wpisy z 18 lipca 2016, 19 lipca 2016, 21 lipca 2016, 27 lipca 2016, 28 lipca 2016 (k.324, k. 325, k. 326, k. 329, k. 330, k. 331, k. 332, k. 335) zostały po raz pierwszy wskazane w piśmie z 29 listopada 2017 r., tj. po upływie ponad roku od ich zamieszczenia, pomimo że zawarte były w tym samym wątku dyskusyjnym co inne wpisy objęte skargą z 8 sierpnia 2016 r.;

- obrazę art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., skutkującą bezwzględną przyczyną odwoławczą, poprzez przyjęcie do rozpoznania czynów oskarżonej i wydanie orzeczenia w zakresie wykraczającym poza zarzut powołany w skardze oskarżyciela z dnia 8 sierpnia 2016 r., złożonej w trybie art. 488 § 1 k.p.k., w sytuacji, w której pismo oskarżyciela z dnia 29 listopada 2017 r. nie stanowiło rozszerzenia zarzutów w rozumieniu art. 398 § 1 k.p.k., a z uwagi na brak spełnienia przesłanek określonych w tym przepisie, w postępowaniu nie doszło do zdarzenia procesowego w postaci skutecznego rozszerzenia zarzutów wobec pierwotnie sformułowanej skargi, co skutkuje wydaniem zaskarżonego wyroku w warunkach braku skargi uprawnionego oskarżyciela w wyżej wskazanym zakresie;

- obrazę art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., skutkującą bezwzględną przyczyną odwoławczą, poprzez przyjęcie do rozpoznania czynów oskarżonej i wydanie orzeczenia w zakresie wykraczającym poza akt oskarżenia, w sytuacji, w której oskarżyciel prywatny na rozprawie z dnia 22 września 2020 r. oświadczył, że 35 kart z wpisami oskarżonej, załączonych do skargi w trybie art. 488 § 1 k.p.k. i objętych oskarżeniem nie zawiera nic zniesławiającego (oświadczenie o odstąpieniu od oskarżenia może być złożone również do protokołu), co skutkuje wydaniem zaskarżonego wyroku w warunkach braku skargi uprawnionego oskarżyciela w wyżej wskazanym zakresie;

- obrazę art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 10 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności oraz w zw. z Kartą Praw Podstawowych Unii Europejskiej w zw. z art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej, stanowiącą bezwzględną przyczynę odwoławczą, poprzez prowadzenie postępowania karnego i uznanie winy oskarżonej sprzecznie z utwalonym orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (art. 10 EKPCz), stanowiącym nadto część prawa Unii Europejskiej na podstawie Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej w zw. z art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej, tj. mimo Istnienia uzasadnionych podstaw faktycznych do sformułowania twierdzeń w sprawie należącej do domeny zainteresowania publicznego (krytyka zawodowej działalności lekarza), nieproporcjonalności ingerencji karnej do realizowanego celu oraz braku niezbędności i konieczności ingerencji karnej w mniejszej sprawie w demokratycznym społeczeństwie;

- obrazę art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 6 ust. 1 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/13/UE z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym, stanowiącą bezwzględną przyczynę odwoławczą, poprzez brak szczegółowej informacji o zakresie oskarżenia – w prywatnym akcie oskarżenia i w wyroku zakwestionowano wszystkie wpisy na zamkniętym forum internetowym, stanowiące opis doświadczeń pacjenta, nie wskazując, które twierdzenia zostały uznane za przestępstwo;

- obrazę art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., stanowiącą bezwzględną przyczynę odwoławczą, poprzez nienależyte obsadzenie sądu wskutek naruszenia zasad losowego przydziału spraw stanowiących ustrojową gwarancję bezstronności i niezależności sądu.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżąca, na podstawie art. 537 § 2 k.p.k. wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie oraz zasądzenie kosztów procesu za obie instancje, zgodnie z zestawieniem faktur i kosztów załączonych do apelacji oskarżonej, ewentualnie umorzenie postępowania albo przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania, z uwzględnieniem kosztów procesu za obie instancje.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zarządzeniem Przewodniczącego IX Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w Warszawie z 8 września 2022 r. sygn. akt IX WKK 57/22, została przyjęta kasacja oskarżonej J. C., jako odpowiadająca warunkom formalnym.

Na wstępie, należy zauważyć, iż w niniejszej sprawie, sąd *a quo* oraz sąd *ad quem* uznały, iż czyn, o który została oskarżona J. C., wypełnia znamiona art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., to jednocześnie, na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 §1 k.k., postępowanie karne przeciwko oskarżonej sąd warunkowo umorzył na okres próby wynoszący 1 (jeden) rok.

Analiza treści zarzutów kasacyjnych sformułowanych przez oskarżoną J. C., odwołujących się do zaistnienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych, w świetle przebiegu postępowania karnego w niniejszej sprawie, nakazuje uznać tę kasację za niedopuszczalną z mocy ustawy, wobec czego należało pozostawić ją bez rozpoznania.

Mając na uwadze treść zarzutów sformułowanych przez skarżącą, Sąd Najwyższy przypomina, że art. 523 § 2 k.p.k. formułuje pewne ograniczenia odnoszące się do dopuszczalności wniesienia kasacji. Zgodnie z dyspozycją tego

przepisu, kasację na korzyść wnieść można jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. W świetle tej regulacji – w sytuacji, gdy pomimo przypisania inkryminowanemu zachowaniu oskarżonej znamion czynu z art. 212 k.k. i innych prawomocnym wyrokiem, sąd nie wymierzył jej kary bezwzględnego pozbawienia wolności – kasacja jest niedopuszczalna. Celem tego uregulowania jest ograniczenie wpływu do Sądu Najwyższego spraw, które nie są na tyle poważne, aby uruchamiać w ich przypadku kontrolę o charakterze nadzwyczajnym. Ustawodawca przewidział jednak, że ograniczenie to nie będzie dotyczyło sytuacji, gdy strona postępowania kasację opiera na tzw. bezwzględnej przyczynie odwoławczej wskazanej w art. 439 k.p.k. (art. 535 § 4 pkt 1 k.p.k.). Ranga tego rodzaju uchybień o fundamentalnym znaczeniu powoduje bowiem, że wyrok taki nie może się ostać niezależnie od tego, jaka kara została orzeczona. Tak więc stwierdzenie zaistnienia przesłanki wskazanej w art. 439 k.p.k. skutkuje koniecznością uchylenia zaskarżonego orzeczenia, bez badania czy uchybienie takie miało wpływ na jego treść. Mając na uwadze konstrukcję zarzutów podnoszonych przez skarżącą w postaci obrazy art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., zauważyć należy, iż w istocie ograniczenie, o którym mowa powyżej, nie obejmuje swoim zakresem kasacji wskazującej na bezwzględne przyczyny odwoławcze z art. 439 § 1 k.p.k., czego świadomość z pewnością miała autorka omawianego nadzwyczajnego środka odwoławczego, to środek ten, nie może zostać przez Sąd Najwyższy rozpoznany merytorycznie.

Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem, podniesienie zarzutu uchybienia określonego w art. 439 § 1 k.p.k. w istocie daje podstawę do uznania kasacji za prawnie dopuszczalną i kwalifikującą się do rozpoznania, ma to jednak miejsce jedynie wówczas, kiedy wskazywane uchybienie ma rzeczywiście cechę naruszenia przewidzianego w art. 439 k.p.k. Nieskuteczne procesowo jest natomiast wnoszenie kasacji pod pozorem takiego uchybienia, dopatrując się wystąpienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych na podstawie okoliczności, które nie dają podstaw do stwierdzenia ich zaistnienia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2018 r. sygn. III KK 687/18; postanowienie Sądu Najwyższego z 10 grudnia 2014 r. sygn. IV KK 215/14).

Respektując powyższe ograniczenia, oskarżona (jako radca prawny), mogła wniesić kasację tylko w sytuacji dostrzeżenia zaistnienia bezwzględneho powodu odwoławczego z art. 439 k.p.k. Takiego charakteru nie ma żaden z podniesionych w kasacji zarzutów.

W kontekście zarzutu obrazy art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. wskazanych w pkt II – V kasacji, zauważyć należy, iż nie znajdują one oparcia w rzeczywistości procesowej w przedmiotowej sprawie i stanowią niemal wierne odtworzenie dokładnie rozpoznanych przez Sąd Okręgowy w Warszawie zarzutów z apelacji oskarżonej i jej obrońców (pkt 3 uzasadnienia wyroku).

Mając na uwadze, treść zarzutu VI kasacji oraz argumentację skarżącej w tym zakresie, Sąd Najwyższy zauważa, iż art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. dopuszcza zaistnienie innych niż wymienione w § 1 wskazanego powyżej artykułu negatywnych przesłanek procesowych, to jak słusznie zauważa się w doktrynie, w takim przypadku podstawowym warunkiem jest, aby była to okoliczność inna od tych wymienionych we wcześniejszych punktach art. 17 § 1 k.k., a także by wyłączała ona ściganie. To właśnie te dwa elementy winny stanowić podstawę interpretacyjną przy ocenie, czy dana okoliczność może zostać uznana za negatywną przesłankę procesową (zob. M. Kurowski [w:] Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz aktualizowany, red. D. Świecki, LEX/el. 2022, art. 17, nb. 43). Odwołanie się przez skarżącą w omawianym zarzucie kasacyjnym do art. 6 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/13 UE, z dnia 22 maja 2012 r. (prawo do informacji dotyczących oskarżenia), w zestawieniu z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k., nie może stanowić prawidłowo podniesionego zarzutu obrazy art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., albowiem by taką „inną” okoliczność uznać za negatywną przesłankę procesową z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., musi ona, jak już wskazano powyżej „wyłączać ściganie”. Oznacza to, iż jej wystąpienie implikuje prawną niedopuszczalność postępowania w sprawach o czyny, które w świetle prawa materialnego są przestępstwami, a ich sprawcy podlegają karze. Innymi słowy przewidzianą w tym przepisie „inną okolicznością wyłączającą ściganie” będzie tylko taka przeszkoda prawna, która w razie zaistnienia uniemożliwia wszczęcie lub prowadzenie postępowania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego

z 2 października 2007 r. sygn. II KK 177/07). Nie sposób uznać zatem, iż podniesiona przez skarżącą okoliczność odwołująca się do zaistnienia naruszenia prawa do informacji dot. oskarżenia, mogłaby uniemożliwić wszczęcie lub prowadzenia postępowania karnego, a co za tym idzie spowodować zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. Niezależnie od powyższego zauważyć należy też, iż oskarżona знаła podstawy oskarżenia skierowanego pod jej adresem i w związku z ich zaistnieniem dysponowała informacjami o zarzucanym jej czynie oraz aktywnie korzystała z przysługującego jej prawa do obrony. Nie sposób więc przyjąć także, iż w przedmiotowej sprawie mogło dojść do naruszenia art. 6 wskazanej powyżej dyrektywy.

W kontekście ostatniego zarzutu kasacji skarżącej, odnoszącego się do nienależytej obsady sądu, należy przypomnieć, iż za nienależytą obsadę sądu uznaje się taką jego obsadę, która w ogóle nie jest znana ustawie albo jest wprawdzie znana ustawie, ale nie jest przewidziana dla danej kategorii spraw w sądzie danego szczebla czy w danym postępowaniu (zob. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z 29 kwietnia 2021 r. sygn. III KK 115/21). Analiza realiów procesowych sprawy wskazuje natomiast, że zagadnienia, poruszane przez skarżącą nie dotyczą sytuacji, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 1 czy 2 k.p.k.

Sąd Najwyższy przypomina, iż reguły losowego przydziału spraw, zgodnie z ustalonym podziałem czynności, zostały określone w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2019 r. Regulamin urzędowania sądów powszechnych (tekst jednolity Dz.U.2022.2514 ze zm.), a więc w akcie prawnym rangi poniżej ustawy i nie zostały normatywnie powiązane z rygorem uznania za „nienależytą” obsady sądu ukształtowanej z ich przekroczeniem. Zaniechania w sferze realizacji reguł losowego przydziału spraw wymagają więc dokonania oceny z punktu widzenia wystąpienia przesłanek określonych w art. 438 pkt 2 k.p.k., nie zaś wskazanych bezwzględnych przyczyn odwoławczych (zob. postanowienie Sądu Najwyższego 17 lipca 2019 r., V KK 296/19). Na marginesie, Sąd Najwyższy zauważa, iż nawet przy przyjęciu naruszenia zasad losowania składu orzekającego,

nie może budzić wątpliwości to, że osobą finalnie wyłonioną do rozpoznania sprawy był sędzia uprawniony i zdolny do orzekania w danym sądzie, w danej sprawie. Ocena zaś nienależytej obsady sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. może dotyczyć sytuacji naruszenia zasad określonych w Kodeksie postępowania karnego, ewentualnie aktów prawnych rangi ustawy dopełniających regulację kodeksową w zakresie właściwej obsady sądu (np. ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych). Nie może natomiast determinować zakresu zastosowania art. 439 k.p.k. akt prawny niższego rzędu. Wynika to z wyjątkowości unormowania wyrażonego w art. 439 § 1 k.p.k., które powinno być interpretowane ściśle (zob. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z 24 lutego 2021 r. sygn. V KK 30/21).

Również sygnalizowana w kasacji przynależności sędziego rozpoznającego sprawę do stowarzyszenia sędziowskiego „I.” jako okoliczność świadcząca o zaistnieniu bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., nie jest trafna. Przynależność taka sama w sobie nawet nie uprawdopodobnia brak bezstronności. Poza tą okolicznością skarżący nie podniósł w kasacji żadnych zarzutów osobistych pod adresem sędziego, w szczególności wskazujących, że podczas rozpoznania przedmiotowej sprawy poddany był jakimkolwiek naciskom, czy choćby sugestiom ze strony czynników zewnętrznych, albo nie zachował wymaganej bezstronności, czy obiektywizmu. Tymczasem dopóki nie zostanie wykazane lub chociaż uprawdopodobnione, iż przynależność sędziego do wskazanego stowarzyszenia sędziowskiego miała wpływ na sposób rozstrzygnięcia sprawy, a zatem że rozpoznanie sprawy przez sędziego nie było wolne od jakichkolwiek wpływów czy sugestii innych osób, które w realiach niniejszej sprawy prowadziłyby do naruszenia standardu bezstronności i niezawisłości, okoliczność ta nie może zostać uznana za uchybienie skutkujące wydaniem rozstrzygnięcia kasatoryjnego. Warunkiem koniecznym dla takiego rozstrzygnięcia jest w każdym przypadku wykazanie, iż zakres i charakter stwierdzonych w toku postępowania karnego uchybień w istocie podważa słuszność merytorycznego rozstrzygnięcia. Ponieważ Sąd Najwyższy także w realiach tej sprawy nie dopatrył się implikacji między przynależnością sędziego do wskazanego stowarzyszenia sędziowskiego a samym rozstrzygnięciem sprawy, w szczególności by wywarła jakikolwiek

negatywny wpływ na sposób rozpoznania środka odwoławczego przez Sąd Okręgowy w Warszawie, w rozważanym kontekście nie ma mowy nie tylko o uchybieniu wymienionym w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., ale żadnym innym rażącym naruszeniu prawa, mogącym mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Biorąc powyższe pod uwagę, stwierdzić należy, iż kasacja nie tylko nie respektuje ograniczeń wynikających z treści art. 519 k.p.k. i art. 523 k.p.k., ale wprost narusza art. 523 § 2 k.p.k., co przy prawidłowej kontroli dopuszczalności kasacji powinno skutkować wydaniem zarządzenie o odmowie jej przyjęcia. W związku z tym Sąd Najwyższy, pozostawiając kasację bez rozpoznania, zarządził zwrócenie oskarżonej uiszczonej opłaty od kasacji, wychodząc z założenia, iż wadliwy sposób wykonania czynności przez Przewodniczącego IX Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w Warszawie, nie może skutkować obciążeniem nienależną od samego początku opłatą od kasacji.

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy, rozstrzygnął jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 637 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k., obciążając nimi oskarżoną J.C.